

mně smutnému těžké túhy.
Nejmát věrnějšího slůby
než mne podlé zasloužení,
kteréžť já slůžím nad jiné.

Chcít jís věrú nad jiné slůžiti,
bych se mohl k ní přiblížiti,
k té, jenž mi veselé plodí,
kteráž v méj barvě chodí.

Zajisté to řeči mohu:

Z toho děkuji milému Bohu,
žeť mi se dal s ní poznati,
kterůžť já chci milovati,

bydlitit s ní do skončení,
nade všechny panny i panie,
neboť jest duostojna toho,
cťi, krásy má přielíš mnoho.

V modrějt jsem ji barvě poznal,
hned jsem se jí v službu přikázal,
té milé, krásné paní,
jáť jí slůžím bez přestánie.

Kdyžť já budu jmieti umřieti,
teprv chci odpuštění vzieti
od té milé, sličné panie,
jenž jí slůžím z dávné chvíle.

S LUNCE STKVŮCĚ, TOŤ JIŽ SVIETÍ,
mé srdečko ktve jako v kvietí
po té, ježto v modrém chodí,
mému srdci radost plodí.

Anjelského jest vzezření,
rozkošnéhoť jest stvoření,
přěšťastněť jeje narození.
Byť pomněla na mé věrné slůžení!

Slušět také krásné slůžiti,
nad jiné ji chváliti,
neb ona muož utěšiti,
ochotné slůvce promluviti

a říkúc: „Muoj milý, pravím tobě,
však máš mé srdce vždy při sobě.
Jinak toho neproměním,
radějšť já smrt podstúpím.“

Z tohoť děkuji tvé milostí,
zbavilas mě vše teskností,
mého těžkého myšlení,
žes mé srdce propustila z vězení.

Toť já pravím každému,
buď mladému, neb starému:
Varuj se ženské milostí,
neb sú srdečné bolesti.